

***Иїуманија Марија,
Насїојайїељица Манасїира Свейої Саве,
Арїенїїина***

ИЗАЗОВИ СА КОЈИМА СЕ СУСРЕЋЕ ПРАВОСЛАВНО МОНАШТВО У АМЕРИЦИ

Српски православни Манастир Светог Саве налази се у аутономном граду Буенос Ајресу, у Аргентини. Припада Епархији буеносајреској и јужноцентралноамеричкој, под покровитељством Српске Православне Цркве, у чијој је надлежности Његово Преосвештенство Епископ г. Кирило (Бојовић).

Почетком 20. вијека, група црногорских досељеника населила се у ове крајеве. То је представљало почетак њиховог изгнанства из своје домовине, које приповеда дирљиву причу о борби за одржавање традиције, вјере и културе, у окружењу које им је било колико непознато, толико и негостољубиво.

У августу 1969. године оформљено је седиште Српске православне хришћанске вјерске заједнице „Свети Сава“ у Републици Аргентини, које спада у вјерске, културне и друштвене институције, према Статуту установљеном 2. фебруара 1948. Изградња прве српске цркве у Аргентини реализована је крајем 1975. године и освећена са благословом Његове Светости Патријарха српског г. Гаврила (Дожића).

Дана 19. априла 2019. године, са благословом Његовог Високопреосвештенства Митрополита црногорско-приморског г. Амфилохија (Радовића), основан је Манастир

Светог Саве. Од тада је настојатељица манастира – игуманија Марија (де Оливеира). Поријеклом је из Бразила, а православну вјеру је примила као активан члан пољске вјерске заједнице у Бразилу. У априлу 2000. године замонашена је у расу у Манастиру Успења Богородице у Португалу, да би јула 2009. примила монашку схиму у Манастиру Светог Петра и Павла, у Херцеговини.

Говорећи о монашком животу у Јужној Америци, по дијелићу са вама оно што сам чула од разних епископа, монаха и монахиња, од којих већина говори исто, а што прецизније могу да изразим речима Светог Игњатија Брјанчанинова, који каже да је монаштво наставак парохијског живота. Монаси напуштају своје парохије, односно парохијани који траже савршенство постају монаси. Из овога можемо закључити да у земљама Латинске Америке још увијек није дошло вријеме за православни монашки живот. Православних парохија је веома мало и парохијски живот је још увек у повоју, или се развија спорим темпом.

Да ли је у овом специфичном друштвеном контексту могуће живети православни монашки идеал са доследношћу коју овај позив захтева? Истичем да услови нису идеални; али сваки почетак је тежак, и зато не треба губити наду. Да ли је могуће да ће у данима који долазе молитвени живот бити главна пројава љубави? Монах настоји да снагом и динамиком молитве и свог личног преображаја допринесе преображењу свијета. Свети Василије Велики увјерава да је то „живот по Јеванђељу“. Упркос потешкоћама и многим потребама, увјерена сам да монашки живот има будућност на Западу.

Према Светом Теодору Студиту (759–826): „Монаси су снага и темељ Цркве“. Знамо да они узносе аутентичну и живу молитву, моле се за све људе и за цијело човјечанство,

без разлике. Како каже епископ Евагрије (346-399): „Монаси су одвојени од свих и сједињени са свима“.

Међутим, још један фактор који утиче на формирање монашког живота у овим крајевима, јесте чињеница да се деца у породицама више васпитавају у етосу либералности, него у етосу послушности родитељима. Из овога, као последица, произилази један релативистички однос према монаштву. Концепт послушности је у читавом свијету врло нејасан или је потпуно одсутан.

Са друге стране, становништво Латинске Америке је веома отворено за вјерску перцепцију. Одсуство ратова и суровости у односима међу људима може послужити као плодно тло за развој монаштва у будућности. Оно ће можда попримити неке посебне карактеристике, можда ће се испољити другачије него у православним земљама Европе, али призив на служење Богу и народу, жеља за молитвом и исихазмом, несумњиво ће довести до решења и формирати латиноамеричко монаштво.

Српска Црква Латинске Америке данас има монахе у Буенос Ајресу, Доминиканској Републици, Еквадору, Гватемали и Бразилу. Под јурисдикцијом других Православних Цркава имамо монахе у Парагвају, Панами (Московска Патријаршија), Буенос Ајресу (Цариградска Патријаршија) и у Бразилу (Пољска Патријаршија).

Данашња религиозна сцена нам показује процес секуларизације друштва. Пропадање Римокатоличке Цркве и распад протестантских група, повећавају број организација које не припадају ниједној религији. С друге стране, многи млади људи, привучени преко разних медија, показују велико интересовање за православље и тиме позитивно доприносе проповедању православља.

Чврсто вјерујем да је могуће свједочити васељенски карактер православља и да је остварљив његов тријумф,

иако смо на Западу, иако смо Латиноамериканци, без обзира на то да ли имамо православне корјене или смо пригрлили православље. Да, ова вјера, која припада саборној Цркви, Цркви седам Васељенских сабора, сама по себи има довољно снаге да премости било какве географске, културолошке или етничке границе. Као што Свети апостол Павле говори Јеврејима: *А вјера је основ свега чему се надамо, њошврда сѡвари невидљивих*¹ и Римљанима: *Назваћу народом својим народ који није мој, и немилу милом.*²

Закључак

Из овог кратког осврта на монаши живот у Јужној Америци можемо закључити да постоји потреба за мисијом Православне Цркве на овим просторима. Старац Јефрем Аризонски показао је најбољи начин на који се у Америци могу успоставити монашке општежитељне заједнице. То подразумева, пре свега, изградњу манастира, затим утемељење богослужбеног живота и духовног напредовања кроз чување монашког предања које подразумева: монашки поредак, служење Свете Литургије и духовно руковођење.

¹ Јев. 11, 1.

² Рим. 9, 25.